

Sygn. akt VIII C 2709/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa G. C., A. Z. i A. G.

przeciwko B. K.

o zapłatę

1. umarza postępowanie w zakresie kwoty 85 zł (osiemdziesiąt pięć złotych) oraz odsetek umownych w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 8.295,40 zł (osiem tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) za okres od dnia 8 sierpnia 2018 r. do dnia 14 listopada 2018 r.,
2. zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powodów solidarnych G. C., A. Z. i A. G. kwotę 3.047,49 zł (trzy tysiące czterdzieści siedem złotych czterdzieści dziewięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo w pozostałej części,
4. zasądza od powodów G. C., A. Z. i A. G. solidarnie na rzecz pozwanej B. K. kwotę 350,71 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2709/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 sierpnia 2018 roku powodowie G. C., A. Z. i A. G. wystąpili przeciwko pozwanej B. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym z powództwem o zapłatę solidarnie kwoty 8.295,40 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty, ponadto wnieśli o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że pozwana w dniu 22 marca 2017 roku zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki, na mocy której otrzymała kwotę 10.000 zł, zobowiązując się do jej spłaty w 36 miesięcznych ratach zgodnie z harmonogramem. Z przyjętego zobowiązania pozwana wywiązała się wyłącznie w części dokonując 10 wpłat na łączną kwotę 3.002 zł, która została zaksięgowana na poczet: kapitału – 2.226,20 zł, odsetek kapitałowych – 744,72 zł, odsetek od zadłużenia przeterminowanego – 31,08 zł. Na datę wniesienia pozwu do spłaty pozostał kapitał w wysokości 7.773,80 zł, odsetki umowne naliczone w okresie obowiązywania umowy – 264,60 zł, odsetki umowne za opóźnione naliczone w okresie obowiązywania umowy – 9,52 zł oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 247,48 zł naliczone za okres od dnia wymagalności pożyczki do dnia 7 sierpnia 2018

roku. Powodowie podnieśli ponadto, iż wierzytelność wobec pozwanej nabyli na mocy umowy cesji z dnia 16 kwietnia 2018 roku.

(pozew w e.p.u. k. 3-6)

W dniu 13 września 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, podnosząc zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

Postanowieniem z dnia 19 października 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw k. 8-8v., postanowienie k. 14v.)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 18, pozew k. 19-20v.)

W piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2019 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie. W jego uzupełnieniu zakwestionował oświadczenie o wypowiedzeniu umowy podnosząc, że miało warunkowy charakter, a także postanowienia umowne przewidujące prowizję.

(pismo procesowe k. 47-49)

Replikując na powyższe powód, wnosząc jak dotychczas wyjaśnił, że sporna prowizja nie przekracza limitu pozaodsetkowych kosztów kredytu, zaś pozwana miała świadomość jej wysokości. Dodatkowo, w piśmie procesowym z dnia 23 października 2019 roku, powód ograniczył powództwo i wniósł o zasądzenie kwoty 8.210,40 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, informując, iż w dniu 14 listopada 2018 roku pozwana spłaciła kwotę 400 zł, która została zaliczona na poczet kapitału – 85 zł oraz odsetek umownych za opóźnienie – 315 zł. (pismo procesowe k. 53-59, k. 67-68)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2017 roku pozwana B. K. zawarła z pierwotnym wierzycielem (...) Finanse Sp. z o.o. w T. umowę pożyczki gotówkowej, zgodnie z treścią której, pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 10.000 zł, która obejmowała kapitał pożyczki – 5.000 zł oraz prowizję – 5.000 zł. Przyznaną kwotę wraz z odsetkami umownymi w kwocie 1.678 zł (10% w stosunku rocznym) pozwana zobowiązała się spłacić w 36 ratach w wysokości: pierwsza rata – 384,55 zł, pozostałe raty – po 322,67 zł każda, płatnych do 15-go dnia każdego miesiąca począwszy od dnia 15 maja 2017 roku. Niespłacenie raty pożyczki w całości lub w części w ustalonym terminie skutkowało powstaniem zadłużenia przeterminowanego, od którego pożyczkodawca był uprawniony naliczać odsetki w wysokości równej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego dokonane spłaty były zaliczane w następującej kolejności: odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki, kapitał pożyczki. Pożyczkodawca miał prawo wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niespłacenia przez pożyczkobiorcę dwóch kolejnych pełnych rat pożyczki.

(umowa pożyczki k. 27-28v., harmonogram k. 29-29v., okoliczności bezsporne)

W dniu 23 marca 2017 roku (...) Finanse Sp. z o.o. w T. zawarła ze stroną powodową umowę o przelew wierzytelności wobec dłużnika B. K., wynikającą z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 22 marca 2017 roku. W treści umowy

zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na kwotę 10.005,48 zł, z czego kwota 10.000 zł stanowiła kapitał pożyczki, a kwota 5,48 zł naliczone odsetki umowne.

W dniu 24 marca 2017 roku powodowie zawarli z R. M. umowę przeniesienia prawa majątkowego nr (...), na mocy której przenieśli na rzecz nabywcy wszelkie prawa przysługujące im wobec B. K. z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki. Następnie, na mocy umowy powierniczego przelewu wierzytelności z dnia 16 kwietnia 2018 roku, R. M. dokonał przelewu wierzytelności z tytułu tejże umowy w postaci niespłaconego kapitału pożyczki (8.028,47zł), odsetek kapitałowych (254,58 zł), odsetek karnych (18,05 zł), z powrotem na rzecz powodów.

(umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 30-34, umowa przeniesienia prawa majątkowego z załącznikiem k. 35-37, umowa powierniczego przelewu wierzytelności z załącznikiem k. 38-40)

Na poczet zaciągniętego zobowiązania pozwana dokonała początkowo dziesięciu wpłat w łącznej kwocie 3.002 zł, która została zaksięgowana na poczet: należności kapitałowej – 2.226,20 zł, odsetek kapitałowych oznaczonych w harmonogramie spłaty – 744,72 zł, odsetek za opóźnienie w terminowej spłacie rat – 31,08 zł.

Wobec zaprzestania spłaty pożyczki strona powodowa pismem z dnia 2 maja 2018 roku, doręczonym w dniu 9 maja 2018 roku, złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

(wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 41a-42, okoliczności bezsporne)

Po wytoczeniu powództwa pozwana spłaciła dodatkowo kwotę 400 zł, która została zaliczona na poczet spłaty kapitału – 85 zł oraz odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego naliczonych po dacie wniesienia pozwu – 315 zł.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, w zakresie po modyfikacji pismem procesowym z dnia 23 października 2019 roku, jest zasadne w części.

Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań podnieść należy, że strona powodowa w piśmie procesowym, o którym mowa wyżej, cofnęła żądanie pozwu w zakresie kwoty 85 zł tytułem należności kapitałowej oraz odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczonych od dochodzonej pozwem kwoty za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 14 listopada 2018 roku.

Uznając, że częściowe cofnięcie powództwa przez powoda nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, w której nastąpiło cofnięcie, orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W drugiej kolejności wskazać należy, że strona powodowa oparła swoje żądanie na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającym pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie

powodowie wykazali, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 10.000 zł, którą pozwana zobowiązała się zwrócić wraz z odsetkami w 36 miesięcznych ratach. Powodowie przedłożyli umowę pożyczki, który to dokument został podpisany przez B. K., w konsekwencji Sąd uznał, że powód wykazał swoje roszczenie co do zasady. W oparciu o twierdzenia powoda Sąd przyjął ponadto, iż na poczet zadłużenia pozwana przed wniesieniem pozwu dokonała wpłat w łącznej kwocie 3.002 zł. Przypomnienia wymaga, że to pozwana obciążała obowiązek wykazania, że spłaciła zaciągnięte zobowiązanie w całości albo przynajmniej w części większej, aniżeli oznaczonej przez powoda, jeśli z faktu tego chciała wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Powinności tej pozwana nawet nie starała się sprostać. Sąd uznał ponadto, iż po stronie powoda ukonstytuowało się uprawnienie do wypowiedzenia umowy, pozwana pozostawała bowiem w zwłoce z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki. Wprawdzie przedmiotowe wypowiedzenie przyjęło formę warunkową, to jednocześnie, jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 9 sierpnia 2018 roku (I ACa 1609/17, LEX), połączenie w jednym piśmie wezwania do uregulowania należności wraz z warunkowym wypowiedzeniem umowy o kredyt nie czyni tak sformułowanego oświadczenia o wypowiedzeniu niejednoznaczny. Tym samym kredytodawca ma prawo do wystosowania wobec kredytobiorcy wezwania do zapłaty, z którego wynika możliwość restrukturyzacji zadłużenia, wraz z zastrzeżeniem, że niespełnienie świadczenia spowoduje rozwiązanie umowy kredytu (por. również SO w Poznaniu z dnia 14 sierpnia 2019 roku, II Ca 493/19, LEX). Wskazać przy tym należy, że kwestionowane przez pozwaną wypowiedzenie nie stwarzało jakiegokolwiek niepewności w sytuacji prawnej pozwanej, jasno dawało możliwość doprowadzenia przez pozwaną do kontynuacji stosunku umownego, czyniąc to na jej korzyść. W świetle powyższych rozważań jedynie na marginesie zauważenia wymaga, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania przepis art. 75c ust. 1 ustawy Prawo bankowe, a zatem oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie musiało być poprzedzone wezwaniem do zapłaty (wymogu takiego nie przewidywała również umowa stron), w konsekwencji przedmiotowy pozew należałoby postrzegać w kategoriach oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, które wywoływałoby skutki prawne z chwilą doręczenia jego odpisu stronie przeciwnej. Nie budzi więc wątpliwości, że w chwili wyrokowania roszczenie powoda było w pełni wymagalne.

Kontestując żądanie powoda pozwana zakwestionowała także postanowienia umowne odnoszące się do kosztów pożyczki, jako naliczone z obejściem obowiązujących przepisów prawa. Zarzut ten okazał się w pełni zasadny. Przypomnienia wymaga, że na gruncie przedmiotowej umowy sporna prowizja została zastrzeżona na poziomie kapitału pożyczki. W ocenie Sądu postanowienia umowy, w której zastrzeżono prowizję uznać należy za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., art. 353¹ k.c. i art. 5 k.c., stanowiące obejście przepisu art. 359 § 2¹ k.c. o odsetkach maksymalnych, a także za stanowiące niedozwolone klauzule umowne w myśl art. 385¹ § 1 k.c. W myśl bowiem tego ostatniego przepisu, postanowienia umowy zawartej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Dokonując analizy treści umowy Sąd ustalił, że pożyczkodawca podjął próbę obejścia przepisu art. 359 § 2¹ k.c. poprzez zastosowanie wynagrodzenia prowizyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w znacznie przekraczającej odsetki maksymalne rzeczywistej wysokości tegoż. Mając na względzie, że w niniejszym przypadku mamy do czynienia z obrotem konsumenckim, Sąd uznał, iż stosowany przez pierwotnego wierzyciela zabieg prowadzi do naruszenia interesów konsumenta. Zastrzeżenie takich prowizji, zmierzające do obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych jest niedopuszczalne (art. 359 § 2¹ k.c.), a zatem jako sprzeczne z ustawą – nieważne, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (art. 58 § 1 k.c.). Wskazania wymaga, że w sprawie w ogóle nie wyjaśniono kryteriów, jakimi kierował się pożyczkodawca ustalając wysokość omawianej prowizji. O ile za niesporne uznać należy, że pożyczkodawca ma prawo pobierać wynagrodzenie z tytułu udzielenia pożyczki, to jednocześnie oczywistym pozostaje, iż wynagrodzenie to nie może być kształtowane w sposób dowolny. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż przepisy ustawy o kredycie konsumenckim (art. 36a) ograniczają wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu poprzez wprowadzenie matematycznego wzoru służącego do obliczenia tychże. Wzór ten ustala bowiem maksymalną, a nie powszechnie obowiązującą wysokość kosztów dodatkowych. Zamieszczony w ustawie wzór nie może stanowić sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych przez dodawanie do kwot spłaty bliżej nieuzasadnionych i z niczego nie wynikających dodatkowych obciążeń. Pożyczkodawca udzielając pożyczki w wysokości 5.000 zł i pobierając od tej kwoty odsetki umowne nie może

doliczać do kwoty spłat dalszych 5.000 zł tylko dlatego, że z wzoru zawartego w art. 36a cyt. wyżej ustawy taka kwota odnośnie tej pożyczki może być wyliczona. Nie budzi przy tym wątpliwości, że wprowadzenie do ustawy o kredycie konsumenckim konstrukcji pozaodsetkowych kosztów kredytu nie wyłącza możliwości badania, czy zapisy umowne przewidujące tego rodzaju koszty nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, iż wola ustawodawcy towarzysząca wprowadzeniu do systemu prawnego przepisu art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim było istotne osłabienie dotychczasowych narzędzi ochrony praw i interesów konsumentów poprzez wyeliminowanie możliwości oceny abuzywności klauzul umownych określających poszczególne składniki pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego, o ile tylko łączna suma tych kosztów nie przekracza górnej granicy określonej w tym przepisie. Wprawdzie sporna prowizja została ustalona w umowie zawartej przez strony, to jednak pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. I tak, w myśl art. 353¹ k.c. treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Tymczasem zapisy umowy odnoszące się do przedmiotowej prowizji są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy – pozwanej) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określona przez pożyczkodawcę prowizja nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia. W tym miejscu wypada przypomnieć, że w judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom – przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego – kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję – na niekorzyść konsumenta – praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 2005 roku, I CK 832/04, Biul. SN 2005/11/ 13 oraz z dnia 3 lutego 2006 roku, I CK 297/05, Biul. SN 2006/5-6/12). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi. Wskazać wreszcie należy, że nie jest rolą Sądu ustalanie, w jakiej wysokości pożyczkodawca był uprawniony naliczyć prowizję od udzielonej pozwanemu pożyczki. To powód winien wykazać kryteria, jakimi kierował się pożyczkodawca ustalając sporną opłatę i właściwie uzasadnić konieczność naliczenia wynagrodzenia w tej właśnie wysokości, której to powinności powód nie sprostął. Wprawdzie pozwaną łączył z pierwotnym wierzycielem stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym, to jednak niedopuszczalną jest sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje wzorzec umowny w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia jednej ze stron stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. W szczególności nie może mieć miejsca przypadek, w którym konsument zostaje obciążony nadmierną, a wręcz nawet rażąco wygórowaną prowizją, która w istocie została mu z góry narzucona i wyceniona nieadekwatnie do płynących z niej dla konsumenta korzyści. W niniejszej sprawie pożyczkodawca arbitralnie i całkowicie dowolnie narzucił pozwanej prowizję, która nie znajduje żadnego racjonalnego uzasadnienia, kierując się w tej sferze wyłącznie własnym partykularnym interesem. Tego typu praktyki polegające na czerpaniu dodatkowych profitów zasługują na szczególne potępienie, zwłaszcza, gdy sięgają po nie podmioty działające na rynku finansowym.

W świetle przeprowadzonych rozważań Sąd uznał, iż powód może się zasadnie domagać od pozwanej zapłaty zaległego kapitału oraz należności odsetkowych. O czym była już mowa, pozwana na poczet kapitału dokonała wpłat w łącznej wysokości 2.311,20 zł (2.226,20 zł + 85 zł), a zatem do spłaty pozostała kwota 2.688,80 zł. Do kwoty tej doliczyć należy dochodzone pozwem niespłacone odsetki kapitałowe (264,60 zł) i za opóźnienie (9,52 zł), naliczone w okresie obowiązywania umowy, a także odsetki umowne za opóźnienie liczone od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia 17 maja 2018 roku do dnia 7 sierpnia 2018 roku w wysokości 84,57 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.047,49 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie strony umowy pożyczki zastrzegły możliwość naliczania z tytułu opóźnienia maksymalnych odsetek za opóźnienie, a zatem powód był uprawniony do żądania zapłaty odsetek w wyższej, przewidzianej umową wysokości.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c.

Strona pozwana wygrała sprawę w 63% i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 2.117 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 300 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 1.800 zł – § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265).

Z kolei koszty poniesione przez pozwaną wyniosły 1.800 zł i obejmowały wynagrodzenie pełnomocnika – § 2 pkt 4 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

Całość poniesionych przez strony kosztów procesu wyniosła zatem 3.917 zł.

Powód wygrał spór w 37 %, a przegrał w 63 %. Powód winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 2.467,71 zł (63 % kwoty ogólnej), a pozwana 1.449,29 zł (37 % kwoty ogólnej).

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanej kwotę 350,71 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść.